

SABER ESTIMAR

... Textos de l'Evangelí

“Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat” Jn 15, 12

“Si jo parles les llengües dels homes i dels àngels, però no tingues caritat, seria com la campana que toca o el címbal que dringa. I, si tingues el do de profecia i sabés tots els misteris i tota la ciència, si tingues la fe ben íntegra fins a fer canviar de lloc les muntanyes, però no tingues caritat, no seria res”. 1C 13, 1-2

Tots sabem, per experiència, que podem estimar: als pares els hi mostrem el nostre afecte amb un petó, una abraçada, un “t'estimo”, procurem ajudar i ser amables amb els germans i els amics. El contrari és egoisme, aïllar-se en un mateix, ser violent, tractar malament els altres, sense l'afecte que mereixen.

- La paraula amor es fa servir tant que em sembla que ja ha perdut el seu sentit... Què vol dir exactament “estimar”?

Estimar és pensar en els altres, tractar-los com a persones -que tenen sentiments, com nosaltres- no com a coses. És preguntar-se: què puc fer pels altres? què necessiten? com puc ajudar-los?

- Per què el primer manament és estimar Déu?

Déu ens convida a estimar, a Ell i als altres, perquè ens vol feliços. Qui estima és feliç. I qui no estima o bé no en sap o bé no vol fer-ho, i es converteix en un desgraciat: no és feliç, li manca l'alegria en la seva vida, se sent sol, és un solitari, està trist..., encara que potser estigui molt rialler a conseqüència de l'alcohol...

Per aquesta raó, cada dia, el nostre objectiu ha de ser intentar ser amables, delicats, servicials, respectuosos, molt humans. No podem “passar” dels altres.

- Però ningú no pot donar del que no té, si no ets estimat, suposo que deu ser més difícil estimar...

És així. Sabem estimar perquè ens han estimat primer: Déu ens ho ha donat tot: la vida, la salut, la capacitat de treballar... Els pares també se

sacrifiquen per nosaltres, ens vesteixen, ens alimenten... O els professors i amics que s'interessen de debò per nosaltres.

Tot això ens porta a convencer-nos que també nosaltres hem d'estimar: què faig jo pels altres, cada dia, en concret, de debò?

- L'amor és un sentiment?

L'amor no és solsament un sentiment. De ben segur que quan el pare o la mare et canviaven els bolquers no "sentien" res d'especial -tret de la pudor que deuriem fer els bolquers bruts- i en canvi ho feien perquè t'estimaven. Així mateix ens trobarem molt sovint que estimar significarà sacrificar-se un mateix.

L'amor és donar, donar-se. I això costa, però omple d'alegria, de felicitat. Ajudar a casa, tenir cura d'un malalt, escoltar un amic... Exigeix esforç i oblit d'un mateix, però és la clau d'una família, de l'amistat veritable.

Hem de lluitar decididament contra les manifestacions d'egoisme perquè arrenquen la felicitat d'arrel, ens fan molt mal.

- Hi ha gent que sent la paraula "amor" ja només pensa en sexe...

És bo saber que la impuresa -viure desordenadament la nostra sexualitat- ens fa egoistes, mata la nostra capacitat d'estimar -com el fang que encega els ulls- perquè ens tanca en la nostra solitud en lloc d'obrir-nos als altres.

- I fins on estic obligat a estimar els altres?

Més aviat la pregunta te l'hauries de fer al revés: fins on m'agradaria que m'estimessin a mi? doncs d'aquesta manera has d'estimar els altres. La regla "d'or" de l'Evangeli, ens la diu Jesús: *fes als altres el que t'agradaria que et fessin amb tu: sigues amable, servicial, ajuda'ls. I no facis als altres el que no t'agradaria que et fessin a tu: molestar, tractar amb indiferència...*

- I a Déu? Com es fa per estimar Déu?

No estima a Déu qui no lluita de debò per no ofendre'l, encara que sigui en un petit detall, qui no té temps per a resar -perquè normalment tenim temps per a allò que volem-. Qui estima Déu no regateja, assisteix a Missa amb la freqüència que li és possible, acut a l'oratori a fer la Visita. En definitiva, no estima Déu qui no s'atreveix a dir: "Jesús, què vols de mi?"

- Què cal fer per estimar la família?

No estima els seus pares qui els hi suposa un problema en lloc de ser una font d'alegria. No estimem els pares si sovint es presenten esbrincades, discussions, portassos, desobediències, mentides, quan ens aïllem al dormitori al marge de la resta de la família.

Pensa-ho. Quan tenim massa coses ens oblidem dels altres: vivim en el nostre petit món: el meu ordinador, el meu mòbil, la meva música. No tenim temps per als altres i aleshores no agafo el telèfon, ni obro la porta, ni poso la taula..., perquè estic “ocupat” en els meus jocs, la meva televisió... I només pensem en divertir-nos, però no som feliços perquè l'egoisme no dona la felicitat, no ens plantejem què fer pels altres.

- Què cal fer per estimar tothom?

No estimaràs els altres si et tanques en la teva colla d'amics i “passes” de la resta. Si només “estimes” a qui et cau bé i et resulta agradable... Aleshores ets un egoista, perquè només busques que et diverteixin... I això si no els rebutges abans. L'amor no espera res a canvi, ni actua per interès.

Una pregunta clau que ens hem de fer és: en què penso, en mi o en els altres?

Això és vàlid per tothom. Si els teus pares, professors o companys no saben estimar de debò, no seran mai feliços, ni ara ni als 80 anys.

...Examen sobre l'amor

- Ets amic de debò dels altres, de tots?
- Tractes la gent amb respecte, amb afecte?
- T'interesses per les seves coses?
- Renuncies als teus plans o gustos per a donar alegries als altres?
- Ets generós amb les teves coses: donar almoïna, deixar jocs, ajudar a posar la taula?
- Molestes, ets antipàtic, crítiques?
- Saps donar les gràcies, demanar les coses amb un “si us plau”?